

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Danuta Poniatowska (spr.)</i>
Sędziowie:	<i>SSO Jolanta Krzyżewska</i> <i>SSO Piotr Witkowski</i>
Protokolant:	<i>sekr.sądowy Marta Majewska-Wronowska</i>

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2013r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **Szkole Podstawowej w W.**

o przywrócenie do pracy

na skutek apelacji powoda **A. K.**

od wyroku Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 lipca 2013r. sygn. akt IV P 245/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki A. K. na rzecz pozwanego Szkole Podstawowej w W. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.**

UZASADNIENIE

A. K. w pozwie wniesionym przeciwko Szkole Podstawowej w W. domagała się przywrócenia do pracy w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia w dniu 04.10.2012 r. uznania, iż od dnia 03.09.2012r. do dnia 02.09.2013r. przebywa na urlopie dla poratowania zdrowia oraz zasądzenia kosztów procesu. Podniosła, iż przyczyna rozwiązania z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia, którą wskazał pracodawca nie była uzasadniona. Wskazała, iż w dniu 30.07.2012r. złożyła wniosek o urlop dla poratowania zdrowia. Na wezwanie pracodawcy z dnia 22.08.2012r. podjęła działania zmierzające do ponownego wystawienia zaświadczenia, jednakże lekarz oświadczył, że nie może wystawić kolejnego zaświadczenia, a to wydane powódce uwzględniło wymogi rozporządzenia Ministra Zdrowia z 27.10.2005r. Po rozmowie z dyrektorem pozwanej szkoły powódka pozostawała w przekonaniu, że urlop dla poratowania zdrowia został jej udzielony.

Pozwana Szkoła Podstawowa w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania i zastępstwa procesowego. Wskazała, iż przyczyną rozwiązania stosunku pracy z powódką było nie podjęcie przez nią obowiązków służbowych od dnia 03.09.2012r., ani nie przedstawienie usprawiedliwienia nieobecności w pracy. Powódka nie złożyła pracodawcy poprawnie wypełnionego orzeczenia lekarskiego nr (...), jednocześnie zaczęła korzystać z urlopu nie świadcząc pracy. Pismem z 14.09.2012r. pozwana wezwała powódkę do podjęcia obowiązków służbowych w trybie natychmiastowym, ale bezskutecznie. Pozwany podniósł również zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez powódkę (art. 8 k.p.) albowiem zachowanie powódki w okolicznościach niniejszej sprawy nosi znamiona naruszenia zasad współżycia społecznego.

Wyrokiem dnia 15.07.2013r. Sąd Rejonowy w Suwałkach zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 9.150,09 zł brutto tytułem odszkodowania w związku z nieuzasadnionym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia (pkt I) i oddalił powództwo o przywrócenie do pracy (pkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach procesu.

Z ustaleń Sądu I instancji wynikało, iż powódka pozostawała zatrudniona w Szkole Podstawowej w W. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 1.09.2007r. na stanowisku nauczyciela języka angielskiego. W dniu 3.07.2012r. powódka złożyła pracodawcy orzeczenie lekarskie nr (...) wydane na podstawie art. 73 ust. 10 Karty Nauczyciela i podpisane przez lekarza rodzinnego M. S.. W orzeczeniu nie zostało zaznaczone czy powódka wymaga czy też nie wymaga urlopu dla poratowania zdrowia, został jednak oznaczony okres od 03.09.2012r. do 02.09.2013r. Następnie w dniu 30.07.2012r. powódka złożyła pracodawcy wniosek o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia w okresie od 03.09.2012r. do 02.09.2013r.

Pismem z dnia 22.08.2013r. Szkoła Podstawowa w W. wezwała powódkę do przedłożenia poprawnie wypełnionego orzeczenia lekarskiego wskazując, iż z orzeczenia lekarskiego nr (...) z dnia 2.07.2012r. nie wynika czy wymaga ona takiego urlopu i w związku z tym pracodawca odmawia udzielenia urlopu dla poratowania zdrowia. Powódka nie ustosunkowała się do wezwania pracodawcy.

Jak ustalił Sąd Rejonowy w związku z wnioskiem powódki o udzielenie urlopu dla poratowania zdrowia pozwany podjął działania w celu zatrudnienia nauczyciela na zastępstwo na czas jej nieobecności i na ofertę szkoły odpowiedziała A. A., która w dniu 3.09.2012r. zawarła z pozwaną Szkołą umowę o pracę na zastępstwo za nieobecną powódkę, na czas od 3.09.2012r. do dnia powrotu nieobecnej, w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 4.09.2012r. powódka stawiała się w pozwanej Szkole i przekazała A. A. wcześniej zamówione podręczniki do nauki języka angielskiego. W tym samym czasie powódka widziała się z dyrektorem szkoły, który nie kwestionował jej nieobecności w pracy.

Pismem z dnia 14.09.2012r. Szkoła Podstawowa w W. wezwała powódkę do stawienia się w miejscu pracy w celu podjęcia obowiązków służbowych nauczyciela języka angielskiego w trybie natychmiastowym, jednak pismo to nie zostało odebrane przez powódkę, pomimo dwukrotnej awizacji. Następnie oświadczeniem z dnia 4.10.2012r., doręczonym powódcie w dniu 30.10.2012r., pozwany pracodawca rozwiązał z nią umowę o pracę w trybie art. 52§1 pkt 1 KP, jako przyczynę wskazując nie podjęcie obowiązków służbowych od dnia 3.09.2012r. jako nauczyciel języka angielskiego, ani nie przedstawienie usprawiedliwienia nieobecności w pracy.

Zdaniem Sądu I instancji dowody zgromadzone w sprawie oraz okoliczności sprawy wskazują, iż rozwiązanie z powódką umowy o pracę w trybie art. 52 KP było nieuzasadnione. Powódka pozostawała w przeświadczeniu, iż od dnia 3.09.2012r. korzysta z urlopu dla poratowania zdrowia i nie była zobowiązana stawiać się do pracy od tego dnia, a tym bardziej usprawiedliwiać nieobecności. Mimo iż zaświadczenie lekarskie nr (...) zawierało braki, to jednak pracodawca nie kwestionował złożonego przez powódkę orzeczenia i nie odwołał się od niego w trybie przewidzianym w art. 73 ust. 10 Karty Nauczyciela. Ponadto w czasie spotkań powódki z dyrektorem pozwanej Szkoły oraz dyrektorem Biura (...), które miały miejsce już po złożeniu przez powódkę orzeczenia lekarskiego, nie było kwestionowane spełnienie przez powódkę wymogów formalnych do udzielenia urlopu. Ponadto na Radzie Pedagogicznej, która odbywała się pod koniec sierpnia 2012r., dyrektor pozwanej Szkoły przedstawił A. A. jako nauczycielkę zastępującą powódkę w związku z korzystaniem przez nią od września 2012r. z urlopu dla poratowania zdrowia.

Sąd Rejonowy uznał, iż nieobecność powódki w pracy od dnia 3.09.2012r. nie była spowodowana działaniem umyślnym lub nacechowanym rażącym niedbalstwem ale wynikała z przekonania, że w okresie od dnia 3.09.2012r. do dnia 2.09.2013r. przebywa na urlopie dla poratowania zdrowia.

Ponadto Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż okoliczności ujawnione w sprawie przemawiają za niecelowością przywrócenia powódki do pracy, a ponadto domaganie się przez powódkę w niniejszej sprawie przywrócenia do pracy stanowiłoby nadużycie przysługującego jej prawa podmiotowego. Takie stanowisko uzasadniał nagannym zachowaniem powódki zarówno przed rozwiązaniem z nią stosunku pracy jak i po rozwiązaniu stosunku pracy, które poddaje w wątpliwość kierowanie się przez nią w pracy zawodowej dobrem szkoły, nauczycieli w niej zatrudnionych oraz uczniów a tym samym uniemożliwia dalsze zajmowanie przez nią stanowiska nauczyciela w pozwanej Szkole. Sąd Rejonowy wskazał na konkretne przykłady zachowania powódki dotyczące m.in. nagrywania rozmów służbowych prowadzonych na terenie szkoły ze swoim przełożonym dyrektorem Szkoły oraz dyrektorem Biura (...), nie informując rozmówców o tym, a następnie ich publicznego rozpowszechniania. Podobnym zachowaniem wykazała się podczas prywatnego spotkania z innymi nauczycielkami zatrudnionymi w pozwanej Szkole, gdy bez zgody i poinformowania o tym rozmówczyń, nagrywała przebieg spotkania, a następnie rozpowszechniała te nagranie. Sąd nie dał wiary twierdzeniom powódki, iż jej postępowanie miało związek z negatywnym nastawieniem dyrektora do jej osoby. Wskazał w tym zakresie na okres, w którym dochodziło do nagrań rozmów oraz fakt, iż powódka była wielokrotnie nagradzana i wyróżniana za swoją pracę. Ponadto powódka złożyła również szereg skarg na funkcjonowanie szkoły i działalność jej dyrektora m.in. do Wójta Gminy W., Rady Gminy W., (...) Kuratora Oświaty, które w większości uznane zostały za bezzasadne. Wystosowała również apel do rodziców dzieci będących uczniami pozwanej Szkoły wskazując na nieprawidłowości w szkole, na co dowodem miały być nagrania będące w jej posiadaniu, podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez dyrektora szkoły oraz sposób traktowania jej osoby przez dyrekcję szkoły. W opinii Sądu Rejonowego okoliczności te dyskredytują powódkę do dalszego nauczania w pozwanej w Szkole, tym bardziej że powódka w swoim zachowaniu nie dostrzega nic nagannego.

Apelację od tego orzeczenia złożyła pełnomocnik powódki, która zaskarżyła go w części oddalającej powództwo o przywrócenie do pracy (pkt II wyroku) i zarzucała mu naruszenie:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 §2 KP w zw. z art. 45 §2 KP poprzez niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy nie wynika, aby przywrócenie powódki do pracy było niecelowe;
- naruszenie art.233 kpc poprzez dowolne, nieuzasadnione i sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania przyjęcie, że powódka swoim zachowaniem polegającym na zabezpieczeniu materiału dowodowego związanego z możliwością popełnienia przez Dyrektora Szkoły Podstawowej w W. przestępstwa naruszenia nietykalności cielesnej uczniów pozwanej placówki oraz fałszowania wyników a następnie przekazanie stosownych informacji do organów ścigania oraz Kuratorium Oświaty jest zachowaniem nagannym;
- prawa procesowego, tj. art. 477¹ kpc w zw. z art. 8 KP przez błędną ocenę w wyborze i niezastosowanie przywrócenia powódki do pracy ze względu na społeczno– gospodarcze przeznaczenie tego prawa;
- prawa procesowego tj. art. 328 §2 kpc polegające na sporządzeniu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w sposób wadliwy poprzez nieustalenie okoliczności faktycznych związanych z nagrywaniem przez powódkę rozmów, a jednocześnie oparciem rozstrzygnięcia orzeczenia i oddalenie zgłoszonego roszczenia o przywrócenie do pracy wyłącznie w oparciu o przedmiotowe okoliczności.

Wskazując na powyższe domagała się zmiany wyroku i uwzględnienia roszczenia powódki i przywrócenia jej do pracy na stanowisku nauczyciela języka angielskiego w Szkole Podstawowej w W., zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Suwałkach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał ustaleń stanu faktycznego oraz przeprowadził właściwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Sąd Okręgowy w pełni podziela i akceptuje te ustalenia i właściwą argumentację prawną.

W pierwszej kolejności rozważeniu podlegały zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, albowiem jedynie w poprawnie ustalonym stanie faktycznym możliwa jest ocena prawidłowości zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i - ważąc ich moc oraz wiarygodność - odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

Skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc wymaga wskazania, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając - to jest - czy i w jakim zakresie analiza ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie - czy jest ona niepełna. Tylko takie skonstruowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc pozwala na skuteczne podważenie przeprowadzonej przez Sąd oceny dowodów, a także będących jej konsekwencją ustaleń stanu faktycznego i subsumowanie ich pod określony przepis prawa. Zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie. To natomiast, że określone dowody ocenione zostały niezgodnie z intencją strony skarżącej nie oznacza jeszcze, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 kpc. Przekładając powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, iż zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Apelujący podnosząc zarzut naruszenia art. 233 kpc co do istoty skupił się na odmiennej ocenie prawnej, a nie na podważeniu ustalonych przez Sąd Rejonowy okoliczności faktycznych. Zarzut ten należało zatem uznać za chybiony.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się również naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 §2 kpc. Pisemne uzasadnienie rozstrzygnięcia zawiera wyjaśnienie motywów jakimi kreował się Sąd I instancji oddalając powództwo. Wskazane zostały dowody, na podstawie których dokonał właściwej oceny stanu faktycznego. Samo przytoczenie w apelacji odmiennej, własnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie mogło być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy. Podkreślenia wymaga, iż znaczna część materiału dowodowego stanowiły dokumenty, czy nagrania złożone przez powódkę.

Wbrew odmiennym wywodom apelacji nie zachodzi podstawa naruszenia prawa materialnego i przywrócenie powódki do pracy byłoby niecelowe. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego i przyjmuje, że roszczenie przywrócenia do pracy jest instytucją na tyle szeroką, iż nawet niezaskarżenie przez pełnomocnika powódki również punktu I wyroku, rozstrzygającego o odszkodowaniu za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, daje podstawy do rozważania zasadności zarzutów dotyczących punktu 2, o oddaleniu powództwa o przywrócenia do pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego powódka swoimi działaniami przekroczyła granice dbania o interes publiczny. Podkreślenia wymaga, iż działania przez nią podejmowane były świadome i wbrew jej twierdzeniom, dokonywane były z ewidentnym naruszeniem norm prawnych oraz etycznych. Powódka w sposób nieuprawniony dokonywała nagrań rozmów, nie tylko z przełożonymi, ale również współpracownikami. Treść tych rozmów i okoliczności towarzyszące

tym nagraniom przemawiają na jej niekorzyść. Zatajanie przed osobami nagrywanymi w jakim celu przeprowadzała z nimi rozmowy budzi sprzeciw i nie może podlegać ochronie, na jaka powoływała się powódka. Negatywną ocenę działań powódki uzasadnia zarówno nagrywanie rozmów oraz sposób w jaki później je wykorzystywała. Działania te nacechowane były złą wolą i premedytacją, które w żadnym sposobie nie mogą być uzasadniane chęcią zapobieżenia negatywnym sytuacjom, jakie miały mieć miejsce w Szkole Podstawowej w W.. Jeżeli powódka posiadała wiedzę, czy nawet przepuszczenia, iż w szkole dochodziło do nieprawidłowości, to winna się nimi podzielić z odpowiednimi organami czy instytucjami.

Apel jaki powódka wystosowała do rodziców uczniów Szkoły, jego treść i wydźwięk był kolejnym przykładem jej stosunku do pracodawcy i tym samym uzasadnia stanowisko Sądu Rejonowego i braku podstaw do przywrócenia jej do pracy.

W apelacji powódka uzasadniała zasadność roszczenia o przywrócenie do pracy zmianą na stanowisku dyrektora w Szkole Podstawowej w W.. Jej zdaniem z nową dyrektorką nie pozostaje w konflikcie, jak miało to miejsce w przypadku poprzedniego dyrektora, a tym samym nie występuje już katalizator negatywnych sytuacji, jakie miały miejsce wcześniej. Powódce umknęło jednak, iż sytuacje te były spowodowane jej działaniami. Co więcej, ich wydźwięk ma na tyle poważne i szerokie znaczenie, iż zaburzył dobre stosunki panujące wśród pracowników Szkoły, ale również, a może przede wszystkim również te na linii uczniowie – nauczyciele. Pomimo, iż pod względem formalnym wypowiedzenie powódce umowy o pracę, jak właściwie to wypunktował Sąd Rejonowy, nastąpiło z naruszeniem prawa, o tyle roszczenie o przywrócenie do pracy było nieuzasadnione. Zdaniem Sądu Okręgowego powrót powódki do pracy w tym środowisku jest aktualnie niemożliwy.

W świetle powyższego apelacja powódki jako bezzasadna, na mocy art. 385 kpc podlegała oddaleniu.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz. 490).

mt